

Угода в обмін на кохання
viktoriana hartmann

Передмова??

Ця історія була написана майже рік тому, але у зв'язку із ситуацією в нашій любій Україні, я вирішила перекласти книгу українською мовою??

Буду дуже вдячна за активність, адже переклад — це справа нелегка, враховуючи те, що я разом з тим трішки переписувала книгу.

Перед тим, як ви почнете її читати, я зверну вашу увагу на деякі деталі?

Жанр: сучасний любовний роман

16+

Де ви можете мене знайти?

instagram: vikttoria.hartmann

tik tok: viktoriana_hartmann

Розділ 1. Веселощі починаються

Нью - Йорк, США

— Дідько, ну чому саме сьогодні я спізнююся?

Дівчина якомога швидше піднялася сходами вгору і підійшла до секретаря. Брюнетка оглянула її і знову уп'ялася в комп'ютер, ніби сюди кожен день так хтось вривається, і це вже стало чимось звичайним для неї.

Пригладивши волосся, щоб виглядати більш-менш нормально, блондинка глибоко вдихнула, потім видихнула і нарешті звернулася до секретарки:

— Доброго дня. У мене призначена зустріч із місіс Вестін.

— Ім'я та прізвище? — спитала брюнетка, піднявши суворий погляд на дівчину.

— Ребекка Андерсон, — відповіла блондинка.

Окинувши блондинку оцінюючим поглядом, секретар ледь чутно хмикнула і перевірила на комп'ютері чи є ця зустріч у розкладі її начальниці.

— Зачекайте тут. Місіс Вестін незабаром прийме вас, — сказала вона, перевіривши ще раз.

— Спасибі, — усміхнулася блондинка і попрямувала у бік дивана.

Ребекка сіла на м'який шкіряний диван, чекаючи майбутню зустріч. Вона дуже сподівалася отримати тут постійну роботу, адже заради цього вона старанно навчалася і недосипала ночами, щоб бути однією з найкращих студенток в університеті.

Нещодавно вона закінчила факультет журналістики і мріяла потрапити сюди ще з підліткового віку. Перечитуючи дивовижні, захоплючі з перших рядків, статті, вона сподівалася якось побачити серед них свою, написану власними руками. Ребекка мріяла побачити своє ім'я поряд із найкращими журналістами.

Стажування в цьому офісі має тривати два місяці і дівчина обіцяла собі віддати все, щоб отримати місце тут. Не важливо було, як вона це зробить, головне — втілити давню, дитячу мрію в реальність.

— Міс Андерсон, проходите, — сказала секретар, вириваючи її з думок і власних мук.

Ребекка піднялася і підійшла до дверей, стукаючи підборами. Перш ніж увійти, вона ще раз глибоко вдихнула та видихнула. Перевіривши чи в порядку її одяг та зачіска, вона стиснула руку в кулак і підняла на рівень плечей, наблизивши до дверей.

— Давай, Ребекко, ти зможеш, — прошепотіла собі дівчина.

Андерсон тричі постукала у двері. Після короткого «Увійдіть», блондинка відчинила двері і пройшла до столу, де сиділа місіс Вестін. Жінка була високого зросту, брюнеткою, із зелено-блакитними очима та стрункою фігурою. У свої роки вона виглядала дуже добре. Якби всі не знали її справжній вік, то кожен другий казав би, що вона скидається на тридцятирічну, у розквіті сил, неймовірно розумну і сильну жінку. Насправді ж місіс Вестін було вже за 50. У неї було двоє дорослих синів і троє маленьких онуків.

— Сідайте, міс Андерсон.

Дівчина сіла навпроти, можливо, майбутньої начальниці і поклала руки на колінах. Вона дуже хвилювалася, адже це була її перша зустріч з босом. Нервово смикаючи краї спідниці, Ребекка намагалася заспокоїтися і привести свої думки до ладу. Наразі головне — це тримати себе в руках і пройти співбесіду, а далі буде простіше.

— Ви подали заявку відразу після закінчення університету. Не боїтеся не впоратися?

— Я була найкращою серед усіх, — впевнено відповіла дівчина.

— Це ще нічого не означає, — відповіла жінка, розглядаючи документи про закінчення навчання, які раніше відправила Ребекка на її пошту. Ваше стажування триватиме два місяці. Вам повідомили про це?

— Так, місіс Вестін.

— Вашим першим завданням буде написати статтю про останні тренди у моді.

Жінка здається навіть не була зацікавлена ??у розмові. Звичайно ж, вона вважала, що це чергова недосвідчена студентка, яка не протримається і місяця, а після стажування одразу піде і більше ніколи не переступить поріг цього офісу.

— Вибачте, можна запитати?

— Щось не влаштовує, міс Андерсон?

— Я писала таку саму статтю на першому курсі. Чи можна завдання складніше?

Місіс Вестін трішки здивовано підняла брови. Вона точно не очікувала такого пориву від маленької, тендітної дівчини. Швидко сховавши подив, жінка повернулася до свого суворого погляду.

— Ви впевнені?

— Так. Я люблю складнощі. І прошу, звертайтеся до мене на «ти»?.

— Добре, — відповіла брюнетка і підвелася зі свого місця, йдучи до шафки з купою документів. — Я дам тобі завдання складніше. Зверни увагу, що з ним не впорався ніхто з моїх підлеглих. Впораєшся — робота без сумніву твоя. Ні? Тоді більше ніколи не прийдеш сюди.

— Зрозуміла.

Місіс Вестін дістала папку з полиці. Вона відкрила її, пробігшись поглядом по паперу, переконалася, що знайшла те, що потрібно, після чого повернулася до робочого столу і зупинилася навпроти Андерсон. Сумнівів у неї не було — Ребекка із завданням не впорається. Ніхто не впорався. Навіть вона.

Відкривши папку на столі перед Ребеккою, вона тицьнула пальцем на фотографію.

— Він — найкращий гонщик у штатах. Ніхто не знає його імені та що він за людина. Усі лише знають, що він найкращий серед усіх. Плейбой та мільярдер — все, що про нього відомо. Твоє завдання взяти в нього інтерв'ю, дізнатися абсолютно все про нього: хто він? Хто його батьки? Чи є брати? Сестри? Дівчина? Ти маєш дізнатися геть усе, аж до улюбленого кольору. Не впораєшся — вилетиш, — вона підняла на мене погляд. — Мені потрібна ця стаття.

— Добре. Я напишу її.

— У п'ятницю він бере участь у перегонах. Всю інформацію про них тобі надішлють на пошту. Пам'ятай — маєш лише два місяці на виконання цього завдання.

— Мені вистачить і одного, — усміхнулася дівчина.

— Я порадила б не бути настільки впевненою в собі, Ребекко. Тебе з легкістю можна обвести навколо пальця, — вона повернулася на своє місце і ще раз глянула на Ребекку. — А тепер іди. Можеш відпочити цього тижня перед початком роботи.

— Я звикла витрачати час із користю, — відповіла з посмішкою Андерсон і, попрощавшись із начальницею, покинула кабінет.

Відразу після зустрічі, вона попрямувала до ресторану, де працювала барменом.

Якось, ще на другому курсі, вона шукала підробіток, щоб була можливість допомогти виплатити борги сім'ї і мати гроші на їжу. Одного з дощових днів, Ребекка поверталася додому після кількох пар в університеті. Надворі вже темніло, а до будинку залишалося ще три квартали. Ця дівчина божевільна, якщо вирішила стільки часу витратити на дорогу додому йдучи пішки, бо могла взяти таксі або скористатися громадським транспортом.

Ступивши на пішохідний перехід, вона й не помітила, як з-за рогу на великій швидкості виїхала машина. Ледве як зреагувавши, водій встиг пригальмувати та уникнути ДТП. Ребекка в цей час стояла на тротуарі злякана. Навіть якби водій не встиг пригальмувати, вона ю не постраждала.

Вибігши з машини, хлопець підійшов до дівчини, перевіряючи, чи все гаразд. Ребекка накричала на нього, але все-таки потім заспокоїлася і сказала, що нічого страшного не сталося. Як вибачення, хлопець, на ім'я Дерек, запросив її на каву в ресторан, де працював барменом. Між ними зав'язалася розмова. Кожен розповідав про себе і блондинка випадково сказала, що шукає роботу. Дерек відразу вирішив покликати свого боса і запитати, чи може він взяти Ребекку, на що чоловік кивнув і погодився, за умови, що вона два тижні має бути на випробувальному терміні.

Так між Ребеккою і Дерекком зав'язалася міцна дружба. Згадуючи це все, Андерсон посміхнулася, передяглася в робочу форму і попрямувала до бару.

— Ти сьогодні пізніше звичайного, — вимовляє Дерек, знімаючи з себе робочу жилетку.

— Влаштувалася на стажування. Треба було зустрітися з начальницею, — Ребекка помінялася місцями з барменом і тепер вона стоїть за баром, поки він сидить на барному стільці.

— Все ж таки будеш писакою? — посміхнувся брюнет.

— Дереку, я тобі вріжу зараз, якщо ти не заткнешся. Я не збираюся все життя розливати алкоголь по келихах, як це робиш ти.

— А як щодо особистого життя? Тобі вже двадцять три. Може зійдемося? Я не проти.

— Я тебе приб'ю.

— Гаразд, — він підняв руки. — Здаюся, — звичайно ж, вона знала, що хлопець жартує. Він не з тих, хто порушить дружбу, заради стосунків. — Макс казав, що сьогодні якісь важливі типи зняли весь ресторан, але хто саме він не говорив. І уточнював, що будуть лише одні чоловіки. Тут має укластися якась угода.

— Господи, чому саме в мій робочий день? — скиглить блондинка. — Не хочеш попрацювати замість мене?

— Ні, дякую. Я йду додому. Мені треба відіспатися, — відповів той, підводячись зі стільця.

— Ось так ти ось зі мною, Дерек, так? А я до тебе з усією душею...

— Ребекко, зі мною твої фокуси не пройдуть, — посміхнувшись, відповів брюнет. — До завтра.

Хлопець пішов, залишивши незадоволену дівчину наодинці із собою. Їй дуже не подобалися такі дні. Тут відбувалися ненависні їй речі — бійки. Скільки крові вона вже бачила на побитих чоловіках за цей час? На пальцях не порахувати. І майже щоразу, їй ставало погано, хоч і з часом вона почала звикати.

Ребекка протирала келихи, доки двоє офіціантів бігали в залу та ретельно прибирали на столах. Спостерігати за тим, як вони швидко перебирали ногами і поспіхом готували все до бенкету було кумедним для неї. Добре, що вона влаштувалась барменом. Стоїш на одному місці і ні про що не хвилюєшся.

— Ребекко, будь ласка, тримай свій язик сьогодні за зубами. Ці люди дуже важливі. Ти зробиш гірше самій собі, якщо будеш вести себе зухвало, — сказав молодий офіціант, підійшовши до бару.

Він тільки недавно сюди влаштувався, і вона ще не запам'ятала його ім'я. Лише за бейджиком могла згадати як його звуть. Зате з ним потоваришував

Дерек. Звичайно, він душа компанії і вона не сумнівалася в тому, що він швидко порозуміється з новим працівником. Завжди і скрізь, у будь-якій ситуації, він знайде з ким і про що поговорити.

— Та я вже зрозуміла, — відповіла йому блондинка. — Макс що, не прийде?

— Не знаю. Не цікавлюсь його справами.

Протерши барну стійку, Ребекка стояла в очікуванні тих самих «важливих гостей». Це не перший її важливий бенкет, але щоразу вона трохи хвилювалася. Якщо щось піде не так, то завжди у 98% випадків винен у всьому саме персонал. Хоч Макс і любив своїх підлеглих, він був дуже суворий з усіма.

Незабаром у помешкання почали один за одним входити чоловіки. Усі вони були у суворих чорних костюмах. Дівчині здавалося, що один такий костюм коштує, як її зарплата за рік. І вона не помилилася у цьому. Дизайнерські костюми, дизайнерські годинники... Вона могла лише здогадуватися скільки нулів потрібно додати до її зарплати, щоб дозволити собі такі дорогі речі.

— Веселощі починаються, — прошепотів офіціант і Ребекка, тяжко видихнувши, погодилася з ним.

Загалом, все проходило дуже спокійно. Ребекка не розуміла, чому всі були на нервах. Сама вона вже давно заспокоїлася. Але те, які напружені були офіціанти та охоронці, підкидало їй крапельки стресу.

Дівчина спокійно стояла за барною стійкою, спостерігаючи за чоловіками та бігаючими офіціантами, як раптом побачила, що один із гостей з ресторану піднімається і, вибачившись перед іншими чоловіками, прямує в її бік.

— Віскі, — сказав хлопець і сів за стійку.

Ребекка кивнула і за хвилину вже подала алкогольний напій хлопцю. Вона почала, як їй здалося, непомітно розглядати його. Він був із досить симпатичною зовнішністю і цікавими рисами обличчя. По ньому було видно, що він не був американцем. Було в ньому щось інше, щось особливе та цікаве для неї.

— Нудно напевно на таких зустрічах, — пробурмотіла Ребека, не стримуючи свого пориву поговорити з гостем, як це відбувалося завжди.

— Не те слово, — відповів хлопець.

— Ой вибачте. Я не...

— Забудь. Не варто мене боятися, — усміхнувся брюнет. — Я звичайно люблю, коли у людей тремтять коліна, побачивши мене, але така гарна дівчина не повинна лякатися. Я повинен викликати у дівчат симпатію, тягу, навіть можливо пристрасть, але не страх. Розумієш?

— Здається, так, — трішки посміхнулася Ребекка.

— Налий мені ще.

Ребекка виконала прохання і знову налила віскі. Хлопець за секунди спорожнив склянку та поставив гроші на барну стійку.

— Спасибі... — він глянув на бейджик, щоб дізнатися ім'я дівчини, — ... Ребекка. Гарне ім'я.

— Дякую...

— Вільям.

— Спасибі Вам, Вільяме, — відповіла вона, ширше посміхнувшись.

— Можна я тут ще сиджу? Не хочу туди повертатись.

— Звісно. Сидіть, скільки захочете. Бар не мені належить, так що я Вас точно не вижену.

— Прошу, тільки не на «?Ви»?.. Я відчуваю себе старим, а мені лише тридцять.

— Гаразд, хихикнула білявка.

— Ребекка, ще одну пляшку коньяку, — сказав офіціант, що підійшов до них.

Він кинув на дівчину швидкий, тривожний погляд, але вона лише одним жестом показала, що все під контролем і хвилюватися йому нема про що.

— Тримай, — вона простягла пляшку і офіціант знову повернувся до столика.

— Давно ти тут працюєш? — поцікавився Вільям.

— Два роки, — відповіла дівчина. — Не всім же бути мільйонерами, як ти, — з усмішкою додала Ребекка.

— Краще бути барменом, повір. Моя дружина взагалі не в захваті від моєї роботи, — важко видихнувши, сказав він, приймаючи від неї ще одну склянку з віскі.

— Одружений?

— Вже як п'ять років. Не вдаватимуся до подробиць. Там все дуже заплутано і не варто такій маленькій дівчинці, як ти, забивати цим голову.

— Ну, так. Стосунки це взагалі дурня. Я ось у свої двадцять три досі одна. Ніколи ні з ким не зустрічалася і не жалкую про це.

— Бережеш себе для майбутнього чоловіка?

— Швидше бережу себе від зайвих нервів.

— Розумно, — посміхнувся брюнет і зробив ковток віскі.

— Ти, тварюка продажна! — почулося серед чоловіків і невдовзі стався постріл, за яким почулися й інші.

— Трясця! — вилаявся брюнет. — Ребекко, ховайся! — Вільям перестрибнув на її бік і потягнув дівчину за шийку вниз.

Вони сховалися за барною стійкою. Андерсон не розуміла, що зараз відбувається, особливо коли хлопець витяг пістолет і зняв його із запобіжника. Її очі розширилися від жаху, і вона навіть відчула власний пульс. Це і є кінець її недовгого життя?

— Що відбувається?! — запитала Ребекка, намагаючись не впадати в паніку.

— Маленьке шоу. Сподіваюся, що ти вмієш швидко бігати. Я рахую до трьох і ти, не озираючись, біжиш звідси. Добре? Один, два...

— Але...

— Три!

Блондинка швидко почала тікати до виходу з ресторану. За нею біг і Вільям, який час від часу робив постріли. Зараз дівчина зовсім не розуміла ні своїх дій, ні того, що сталося під час роботи. Хто ці люди? Що між ними сталося? Звідки у них зброя та стільки грошей? Мільйони запитань і, на превеликий жаль для неї, жодної відповіді.

Вони вибігли надвір і побігли за ріг будівлі, де нарешті зупинилися і намагалися віддихатися.

— Що це, чорт забирай, було?

— Я відвезу тебе додому і ти забудеш про те, що сьогодні сталося, — відповів Вільям, повертаючи пістолет у кобуру, що весь цей час була під піджаком.

— Мені від начальника влетить, якщо я піду! — безглуздо було думати про роботу, коли вона тільки що мало не втратила життя, але й втрачати єдиний заробіток Ребекка не могла.

— Хочеш повернутися туди? Будь ласка! Я проведу тебе, — він протягнув руку, але Андерсон тільки зробила крок назад, зрозумівши свою безглузду поведінку, і хлопець видихнув повітря з легень. — Я про все домовлюся з Максимом. Не хвилюйся. Без роботи не залишишся. А тепер підем, я підвезу тебе додому.

— Спасибі, — тихо промовила дівчина і слідом за Вільямом попрямувала до його машини.

Найменше зараз хотілося обурюватися і думати, що вона сідає в машину до незнайомця. Зараз це був єдиний спосіб дістатися додому. Усі її речі залишилися у роздягальні ресторану. Вона обов'язково повернеться за ними завтра і розповість Дереку про те, що сталося, не забувши дорікнути його в тому, що не захотів помінятися робочими днями.

Через пів години дівчина вже зайшла до невеликої двокімнатної квартирки. Тут вона мешкала з батьком. Мати померла, а молодша сестра одразу після цього переїхала, залишаючи її та батька.

— Я вдома, — сказала дівчина, знімаючи взуття.

— Доню, — промовив батько з усмішкою. — Не могла б ти позичити...

— Ти знову всі гроші програв у цьому клятому казино? — перебила його дівчина.

Не було настрою сваритися із батьком, але їй уже так набридло виплачувати його борги.

— Ну, пробач татка, відповів чоловік, почухавши потилицю.

— Я тобі більше ні копійки не дам. Я втомилася. Я працюю як ненормальна, а ти всі гроші або пропиваєш, або програєш! Мені це все набридло! Розумієш? Набрідло!

— Невдячна. Я тебе виростив!

— Ой, тільки не треба, — відповіла вона, перебиваючи батька. — Я не поведуся на це. Я вже втомилася віддавати твої борги.

Дівчина пройшла до своєї кімнати та закрила її на ключ. Швидко переодягнувшись, вона лягла в ліжку і, як тільки її голова торкнулася м'якої подушки, заснула міцним сном.